

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Konec.)

»Orla je zadel, — bil je sijajen strel — in jaz se moram vdati —.«

»— in neham pesmi kovati!« je pridjal Anglež. »Čemu verzi in besedičenje —! Rad bi bil zvedel, ali znata streljati ali ne, druga nič!

Sedita in dajmo se pogoditi! Torej v San Francisco me bodeta spremljala! Plačam! Sprejmeta?»

Mali in dolgi sta se spogledala, si prikimala in oba hkrati odgovorila z veseljem da.

»Well —!« je rekel Anglež. »In koliko zahtevata?»

Grbasti je v zadregi gledal dolgina. In ker dolgin-pesnik ni nič rekel, se je mali počehljajal za ušesom in dejal:

»Hm —! Da —! Plača —! Lepa beseda —! Ampak koliko —? Veste, v zadrego ste naju nagnali s svojo ponudbo! Nikdar še nisva nikomur služila —.

Torej takole za scouta — stezosledca — bi naju vzeli?»

»Yes!»

»Da! Ampak tak stezosledec se navadno ne dá plačati —.«

»Razumem! Preponosna sta in vajin ponos mi je všeč!

Takole vama ponudim —. Za vsak doživljaj plačam petdeset dolarjev. Sta zadovoljna?»

»Sir, če plačate vsak doživljaj s petdesetimi dolari, bova v kratkem najbogatejša človeka na zapadu, vi pa bodete segli po beraški palici! Kajti doživljajev tod ne manjka! Doživeli bomo marsikaj, — ali pa bomo tiste doživljaje tudi preživeli, tega ne vem. Midva se jih ne bova ustrašila, za takega tujca je pa bolje, da se doživljajem na zapadu izognem!»

»Pshaw —! Doživljajev si želim, razumete! Pa slavne westmane in lovce bi rad videl!

Prejle ste imenovali nekatere take ljudi, Winnetoua, Old Firehanda in Old Shatterhanda. Čul sem o njih —. Well —! Za vsakega izmed njih vam plačam sto dolarjev, če mi ga pokažete!»

»Sto dolarjev za vsakega westmana —? Ali imate toliko denarja, mylord, da mislite doživljaje in westmane takó drago plačevati?»

»Imam, kolikor potrebujem sproti.

Velja?»

»Velja!

Ampak kedaj pa mislite plačati? Kar sproti? Saj menda ne nosite kar celo premoženje v žepu —?»

»Denar dobila v San Franciscu.»

»Dobro!»

Podali so si roke.

In spet je segel Anglež za hrbet, porinil debelo torbo pred sebe, jo odprl in izvlekel zvezek.

Vzel je v roko svinčnik, ju pogledoval in risal in jima čez nekaj minut pokaazl zvezek. Na eni strani je bila narisana glava grbca, na drugi pa dolgina-pesnika.

»In pod tile glavi,« je razlagal lord, »vama bom zapisoval v dobro, kar si zaslužita. Če se mi pripeti nesreča, vzemita zvezek s seboj v San Francisco pa ga pokažite v banki, ki vama jo napišem tule na prvi strani. Takoj in brez odloga vaju izplačajo.»

»Sijajna uredba, mylord!« je hvalil Humpty Bill.

Behold, stric —! Pogledaj si najini mrhi!»

Njuna konja sta strigla z ušesi in nemirno sukala glavi.

»Nekdo je v bližini —!« je tiše pravil grbavi. »Naša rolling prerija je nevarna! Če sediš kje na višini, te vidi sovražnik, če čepiš v dolinici, pa ga ne vidiš —.

Stopil bom gori pa pogledal. Ti, stric, pa ostani pri konjih!»

Vstal je.

»Z vami bom stopil!« je dejal Anglež in tudi vstal.

Mali ga je pomilovalno pogledal

»Čujte, rajši ostanite, sir! Pokvarili bi mi pečenko!«

»Pshaw —! Lord Castlepool ničesar ne pokvari!»

»Hm —! No, — pa pojdite! Saj vam ne morem braniti, bi me menda tudi ne ubogali —.«

Stopila sta po pobočju. Pod vrhom sta legla in se previdno plazila dalje.

Anglež je lezel poleg grbavca, občudovaje ga je gledal mali.

»Hm —! Niti slabo ni za začetek —! Tudi sam ne znam bolje!»

Prilezla sta na vrh, obležala in se razgledovala.

»Ali vidite tamle na sosednji višini tistega človeka, lord?» je vprašal Humpty.

»Yes! Indijanec je, kajne?»

»Da! Dobre oči imate! Če bi —.

Škoda —! Takle daljnogled je lepa iznajdba, le imeti ga mora človek —.« je pravil in pogledal lorda.

»Well —! Pojdem po njega.»

»Da! Prinesite ga, da si pogledava rdečkarjev obraz.»

Spustil se je v dolino.

Grbavi westman pa je opazoval Indijanca.

»Sovražnika pričakuje —,« je goved sam pri sebi. »Od vzhoda —. Sicer bi se ne skrival —.«

Lorda je prinesel daljnogled, ga izvlekel iz tuljave in ga dal malemu. Naravnal je steklo, pogledal, jadrno odložil daljnogled, skočil na noge, vzravnal, kar se je dalo, svoje drobno postavico, djal dlani na usta in zaklical, da je odmevalo po preriji:

»Menaka šeha — Menaka šeha —! Naj pride moj brat k svojemu belemu prijatelju!»

Indijanec je šinil okoli, kot da je treščilo poleg njega, pogledal pa se spustil po pobočju in izgini v dolinici.

Humpty Bill je spet sedel.

»Mylord,« je dejal, »pripravite se! Prvih petdeset dolarjev bodete nama zapisali na tekoči račun!»

»Doživljaj —?»

»Verjetno!»

»S tistim rdečkarjem?»

»Z njim ne. Pač pa z njegovimi sovražniki.»

»Sovražniki so za njim?»

»Gotovo. Sicer bi ne prežal in se ne skrival.»

»Kdo je tisti rdečkar? Vaš prijatelj?»

»Da. Poglavar je celó.»

»Katerega rodu?»

»Rodu Osagov, ki jih pa vi seveda ne poznate niti po imenu ne! Izvrsten dečko! Kadila sva z njim pipo miru in pobratimstva, stric Gunstick namreč in jaz. V nevarnosti je najbrž, pomagati mu morava!»

»Well —! Pipa miru —! Rdeči brat —! Plačam petdeset dolarjev, če smem kaditi tudi jaz pipo miru z njim!»

Humpty Bill je odkimaval.

»Take reči se ne dajo plačati! Zaslužiti si morate tako odlikovanje! Dobro solnce ne mara dolarjev!»

»Well —! Si bom zaslužil!

Upajmo, da pride kar moč mnogo sovražnikov za njim!»

»Nikar ne kličite vrača! Take želje so nevarne, le prerade se vam uresničijo!

Stopiva v dolino! Stric bo gledal —! Čudil se bo, pa tudi vesel bo poglavarja. Dobri prijatelji smo si.»

»Kako mu je ime, ste rekli?»

»V jeziku Osagov mu pravijo Menaka šeha, Dobro solnce ali pa tudi Veliko solnce. Pogumen, izkušen bojevnik je.

»Sovraži bele?»

»Ne. V prijateljstvu živi z njimi, čeprav spadajo Osagi k plemenu Dakota-Siouxov, ki se še niso sprijaznili z vzhodom. Pa o tem seveda vi ničesar ne razumete!»

Stric Gunstick je stal poleg konj storasto in okorno, s široko razprtimi rokami, prav kot da je na gledališkem odru. Čul je pogovor in se pripravil, da dostojanstveno sprejme rdečega prijatelja. Konji so zahrzkali in poglavar je zavil okoli griča.

Štefan Island

je zadel na obali Nove Zelandije na golazen, ki ima 3 oči, je podobna kuščarju in je 50 centimetrov dolga.

Najsrečnejši kraj na Angleškem

je mesto High-Wycombe, ker se ponaša z najnižjim stanjem umrljivosti. Mesto šteje nad 70 tisoč prebivalcev in med temi je samo 500 brezposelnih.

V Pikingu na Kitajskem

znaša povprečna temperatura v zimi 4 stopinj mraza in poleti 25 stopinj toplote. V mestu Kanton na Kitajskem je največja toplotna stopnja 34 in najnižja mrzlotna 15.

Najbolj cvetoči kraj v Mehiki

je bilo v dobi, ko so si osvojili Mehiko Spanci, mesto Cholula, katerega je imenoval španski zmagovalac Cortez Clurultecal. Za obzidjem mesta je bilo 400 svetlišč in 20 tisoč hiš.

V španski prestolnici v Madridu

se vse pritožuje zaradi beraške nadioge. Da bi zmanjšala število beračev, se poslužuje španska policija prav čudnega in izrednega sredstva. Aretira namreč vsakega, kateri da beraču kako miloščino!

Pri prometnih nesrečah

odpade 50 odstotkov žrtev na pešce.

Dvakrat na leto 12.000 kilometrov.

Lastovka ali štorclja preletita vsako leto tja in nazaj več tisoč kilometrov. Najdaljše razdalje preletijo letno ptice selivke iz severne Azije in Amerike. Takozvani dežni pis-kac preleti vsako leto dvakrat 12.000 km. Pot njegova gre od Berlingove morske ceste ob azijski obali do Avstralije in Nove Zelandije. Ptice selivke letijo brez karte, navadno v noči in jim kaže sigurno pot od Stvarnika poljarjeni nagon.

30letni Anglež Viljem Belcher

je igral pred kratkim 16 partij šaha s člani svojega šahovskega kluba.